

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantajan mukaan Puolan tasavalta ei ole tähän mennessä toteuttanut kansallisia toimenpiteitä, jotka ovat tarpeen direktiivin 2003/98 asianmukaiseksi täytäntöönpanemiseksi kansallisessa oikeusjärjestyksessä. Pääsystä julkisiin tietoihin 6.9.2001 annettu laki (Ustawa z 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej), joka on annettu komissiolle tiedoksi, ei koske julkisen sektorin hallussa olevien tietojen uudelleenkäyttöä, koska siinä ei määritellä itse termiä ”uudelleenkäyttö”. Tähän lakiin perustuvilla oikeuksilla ja velvollisuuksilla ei siten jo pelkästään tästä syystä voida panna direktiiviä 2003/98 asianmukaisesti täytäntöön.

(¹) EUVL L 345, s. 90.

Kanne 8.7.2010 — Unkarin tasavalta v. Slovakian tasavalta

(Asia C-364/10)

(2010/C 301/07)

Oikeudenkäyntikieli: slovakki

Asianosaiset

Kantaja: Unkarin tasavalta (asiamiehet: M. Fehér ja E. Orgován)

Vastaaja: Slovakian tasavalta

Vaatimukset

- On todettava, että Slovakian tasavalta ei ole noudattanut Euroopan unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä oikeudesta liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella 29.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/38/EY (¹) (jäljempänä direktiivi 2004/38) ja SEUT 18 artiklan 1 kohdan mukaisia velvoitteita, koska se ei 21.8.2009 päästänyt Unkarin presidentti László Sólyomia alueelleen, rikkoen näin mainitun direktiivin säännöksiä
- Lisäksi on todettava, että Euroopan unionin oikeus ja erityisesti EUT 3 artiklan 2 kohta ja SEUT 21 artiklan 1 kohta on esteenä Slovakian tasavallan väitteelle, jonka se on esittänyt tämän kanteen nostamisajankohtana ja jonka mukaan direk-

tiivillä 2004/38 sallitaan, että Unkarin tasavallan edustajan, tässä tapauksessa sen presidentin, saapuminen Slovakian alueelle kielletään, joten samanlainen rikkominen voi uusiutua

- On todettava, että Slovakian tasavalta on soveltanut unionin lainsäädäntöä väärin, koska sen viranomaiset eivät ole pääsääntöisesti Unkarin presidentti László Sólyomia alueelleen direktiiviin 2004/38 vedoten
- Jos unionin tuomioistuin vastoin Unkarin tasavallan vaatimuksia katsoisi, että direktiivin 2004/38 henkilöllistä soveltamisalaa voidaan rajoittaa kansainvälisen oikeuden yksittäisellä säännöksellä, mihin näkemykseen Unkarin tasavalta ei yhdy, unionin tuomioistuimen on määriteltävä tämän rajoituksen ulottuvuus ja soveltamisala
- Slovakian tasavalta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Slovakian tasavallan ulkoasiainministeri ilmoitti unkarilaiselle virkaveljelleen 21.8.2009 päivätyllä kirjeellä, joka liittyi Unkari presidentti László Sólyomin samanpäiväiseen vierailuun, että Slovakian tasavallan toimivaltaiset viranomaiset olivat päättäneet kieltää viimeksi mainitulta pääsyn alueelleen.

Unkarin hallitus väittää, että Slovakian tasavalta on Unkari presidentti László Sólyomin pääsyn epäämällä rikkonut SEUT 18 artiklaa ja direktiiviä 2004/38. Unkarin tasavallan mukaan tasavallan presidentti László Sólyomin käytös ei yleisesti ottaen eikä erityisesti kyseisen vierailun yhteydessä aiheuttanut todellista, välitöntä ja riittävän vakavaa vaaraa yhteiskunnan perustavanlaatuisille intresseille siten, että rajoittavan toimenpiteen toteuttaminen olisi ollut perusteltua. Unkarin hallitus toteaa, että katsottaessa, että rajoittavan toimenpiteen toteuttaminen olisi ollut perusteltua — mitä se ei myönnä — tässä tapauksessa toteutettu toimenpide, eli tasavallan presidentin pääsyn kieltäminen, ei ole suhteellisuusperiaatteen mukainen ja se menee haluttua tavoitetta pidemmälle, ja Slovakian tasavalta olisi voinut saavuttaa tämän tavoitteen vähemmän rajoittavilla toimenpiteillä.

Slovakian tasavalta ei noudattanut myöskään direktiivin 2004/38 mukaisia menettelysääntöjä, koska Unkari presidentti László Sólyomin pääsyn epääminen ei perustu direktiivin mukaiseen päätökseen eikä sitä ole annettu tiedoksi; kirjeessä ilmoitettiin pääsyn epäämisestä, mutta siinä ei ollut riittäviä perusteluja eikä siinä ilmoitettu, missä viranomaisessa tai tuomioistuimessa ja minkä ajan kuluessa olisi ollut mahdollista nostaa kanne.

Unkarin hallitus pelkää, että Slovakian tasavalta syyllistyy uudelleen rikkomiseen, sillä viimeksi mainittu on vieläkin sitä mieltä, että presidentti László Sólyomin pääsyn epäminen oli perusteltua.

Unkarin hallituksen mukaan sen lisäksi, että Slovakian viranomaiset ovat soveltaneet oikeutta direktiiviä 2004/38 rikkoen, jo tämä viittaaminen direktiiviin on perusteetonta, koska Slovakian viranomaisten tarkoituksena ei ollut toteuttaa viimeksi mainitun tavoitteita, vaan ne pyrkivät — tällä verukkeella — pelkäämään poliittisiin tavoitteisiin. Slovakian hallituksen väitteistä voidaan päätellä, ettei se evännyt presidentti László Sólyomin pääsyä Slovakian tasavallan alueelle turvallisuuteen tai yleiseen järjestykseen liittyvistä syistä, kuten unionin lainsäädännössä ja erityisesti direktiivissä 2004/38 edellytetään, vaan puhtaasti etupäässä ulkopolitiikkaan liittyvistä poliittisista syistä.

Unkarin hallituksen mukaan Euroopan komissio on väärin todennut menettelyn kuluessa, että jäsenvaltioiden valtionpäämiesten virallisiin vierailuihin on sovellettava kansallisen oikeuden eikä unionin oikeuden säännöksiä. Sen mielestä direktiivi 2004/38 on sovellettavissa erotuksetta mihin tahansa henkilöryhmään ja minkä tahansa kaltaisiin vierailuihin, olivatpa ne virallisia tai yksityisiä. Tässä direktiivissä tunnustetaan yleinen ja kaikille unionin kansalaisille kuuluva, primaarioikeudesta johdettavissa oleva perustavanlaatuinen oikeus saapua minkä tahansa jäsenvaltion alueelle. Direktiivissä 2004/38 vahvistetaan yleisesti ja tyhjentävästi ne tapaukset, joissa unionin kansalaisten vapaata liikkuvuutta on mahdollista rajoittaa. Siinä ei ole poikkeusta, joka sallisi valtionpäämiesten tai jäsenvaltioiden kansalaisten muun ryhmän sulkemisen yleisen säännön soveltamisalan ulkopuolelle. Jos neuvosto ja Euroopan parlamentti olisivat halunneet asettaa liikkumisvapauden käyttämisen edellytykseksi kansainvälisen oikeuden ja kansainvälisen tapaoikeuden oikeussäännön, ne olisivat varmaankin säätäneet tästä jo heti direktiiviä antaessaan.

Unkarin hallitus väittää, että kansainvälisessä oikeudessa — kodifoidussa tai tapaoikeudessa — ei ole nyt esillä olevaan asiaan sovellettavissa olevaa oikeussääntöä ja vaikka olisikin, jäsenvaltiot ovat unioniin liittyessään tunnustaneet unionin toimivallan säännellä henkilöiden vapaata liikkuvuutta, ja ne ovat myöntyneet käyttämän niille tällä alalla jäänyttä toimivaltaa unionin päätösten ja oikeuden mukaisesti. Jos silloin kun kyse on jäsenvaltion kansalaisen pääsystä toiseen jäsenvaltioon, kansainvälisen oikeuden säännöksellä voitaisiin rajoittaa direktiivin 2004/38 henkilöllistä soveltamisalaa, unionin tuomioistuimen on määritettävä tarkalleen tällaisen rajoituksen ulottuvuus ottaen huomioon, ettei direktiivissä 2004/38 säädetä tämän suuntaisista poikkeuksista.

Kanne 29.7.2010 — Euroopan komissio v. Italian tasavalta

(Asia C-379/10)

(2010/C 301/08)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: L. Pignataro ja M. Nolin)

Vastaaja: Italian tasavalta

Vaatimukset

— on todettava, että Italian tasavalta ei ole noudattanut velvoitteitaan, jotka sille aiheutuvat unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössään vahvistamasta yleisestä periaatteesta, joka koskee jäsenvaltioiden vastuuta siitä, että niiden ylimmän oikeusasteen tuomioistuin rikkoo unionin oikeutta, koska se on sulkenut Italian valtion vastuun ulkopuolelle vahingot, jotka ovat aiheutuneet yksityisille oikeussubjekteille siitä, että kansallinen ylimmän oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut unionin oikeutta, kun tällainen rikkominen perustuu tämän tuomioistuimen suorittamaan oikeussääntöjen tulkintaan tai tosiseikkojen tai todisteiden arviointiin, ja rajoittanut tällaisen vastuun tapauksiin, joissa on kyse tahallisuudesta tai törkeästä tuottamuksesta, 13.4.1988 annetun Italian lain nro 117 2 §:n 1 ja 2 momentin mukaisesti

— vastaaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Laissa nro 117, joka on annettu 13.4.1988 ja joka koskee tuomiovallan käyttämisessä aiheutuneiden vahinkojen korvaamista ja tuomarien siviilioikeudellista vastuuta, suljetaan täysin pois Italian valtion vastuu vahingoista, jotka ovat aiheutuneet yksityisille oikeussubjekteille siitä, että kansallinen ylimmän oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut unionin oikeutta, kun tällainen rikkominen perustuu tämän tuomioistuimen suorittamaan oikeussääntöjen tulkintaan tai tosiseikkojen tai todisteiden arviointiin. Lisäksi kyseisessä laissa rajoitetaan tällainen vastuu tapauksiin, joissa on kyse tahallisuudesta tai törkeästä tuottamuksesta.

(¹) EUVL L 158, s. 77.